

Sygnatura akt IV Ka 536/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Adam Pietrzak SO Tomasz Białek
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2013 roku

sprawy **T. Z.**

oskarżonego z art. 224 § 2 k.k. , art. 226 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 22 kwietnia 2013 roku, sygnatura akt III K 955/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 536/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt III K 955/11:

I. oskarżonego T. Z.uznał za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2011 roku w W.woj. (...), stosując przemoc poprzez szarpanie za ubranie oraz odpychanie, zmuszał interweniujących funkcjonariuszy Policji G. K.i R. P.do zaniechania przeprowadzenia prawnej czynności służbowej zatrzymania jako sprawcy przestępstwa, to jest czyn z art. 224 § 2 k.k. i za czyn ten, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego T. Z.uznał za winnego tego, że w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. 1 znieważył słowami wulgarnie powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji G. K.i R. P.podczas i w związku z pełnieniem przez nich

obowiązków służbowych, to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone wobec oskarżonego T. Z. w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. zawiesił warunkowo tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności, w razie zarządzenie jej wykonania zaliczył zatrzymanie oskarżonego w dniach 23 i 24 sierpnia 2011r.;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych i wymierzył mu opłatę w wysokości 12 (stu dwudziestu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie zgodził się oskarżony, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, że oskarżony zachowywał się agresywnie w stosunku do funkcjonariuszy Policji, tj. stosował wobec nich przemoc oraz znieważał, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków M. Z., M. R., P. Z. i M. O. wynika, iż oskarżony był spokojny i poddawał się poleceniom funkcjonariuszy;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięciem wątpliwości i niejednoznaczności w opinii biegłego sądowego na niekorzyść oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, że obrażenia doznane przez oskarżonego nie mogły wystąpić w okolicznościach podanych przez niego, podczas gdy z obu opinii lekarskich biegłego sądowego G. R. wynika, iż oskarżony został co najmniej dwukrotnie uderzony lub kopnięty w twarz oraz że możliwe jest, iż w trakcie zdarzenia R. P. zadał uderzenie lub uderzenie pięścią oskarżonemu;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego co skutkowało nieobiektywnym uznaniem, iż zeznania świadków G. K. i R. P. są głównym dowodem winy i sprawstwa oskarżonego pomimo, że są oni osobami bezpośrednio zainteresowanymi wynikiem sprawy oraz subiektywnie podchodzą do przedmiotowego zajścia – przez co naruszona została zasada „rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego”, a ponadto nie uwzględnienie w ich zeznaniach licznych wewnętrznych sprzeczności;

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 7 k.p.k. polegającą na nieuzasadnionej odmowie wiary zeznaniom świadków M. Z., M. R., P. Z., M. O. i L. D. bez wątpliwości zeznali w sposób korespondujący z wyjaśnieniami oskarżonego, a co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 k.p.k. apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako zupełnie bezzasadna nie podlega uwzględnieniu.

Wbrew stawianym w niej zarzutom i oczekiwaniom apelującego zaskarżony wyrok wolny jest od wad oraz jakichkolwiek uchybień. Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, po czym całokształt zebranych dowodów ocenił ściśle do kryteriów zawartych w art. 7 k.p.k., tj. swobodnie, we wzajemnym powiązaniu i z poszanowaniem reguł logicznego rozumowania. Dokonane ustalenia faktyczne są obiektywne, zaś ich subsumcja przypisująca działaniom oskarżonego wypełnienie znamion występku z art. 224 § 2 k.k. (czyn I) i z art. 226 § 1 k.k. (czyn II) jest prawidłową. Sąd I instancji szczegółowo uzasadnił powody, dla których odmówił wiarygodności wersji oskarżonego a przydał taki walor zeznaniom pokrzywdzonych G. K.i R. P. oraz pierwotnie składanym zeznaniom świadków M. Z.i P. Z.. Zeznania wskazanych świadków zadają kłam wersji oskarżonego, jakoby to oskarżony nie zachowywał się wobec interweniujących funkcjonariuszy policji agresywnie, nie szarpał ich za ubranie, nie odpychał ani nie znieważał. Nie ma żadnych przekonujących powodów, dla których należałoby odrzucić zeznania naocznych świadków przedmiotowej interwencji M. Z.i P. Z., w których wskazują oni cyt. „widziałem jak ten mężczyzna nie chciał z policjantami iść do radiowozu, stawiał opór, zapał się nogami ...” k. 24, „ten mężczyzna zaczął się wyrywać ... nie mogli mu założyć kajdanek” k. 25v. Twierdzenia tych dwóch świadków przedstawiane przed sądem, iż cytowane fragmenty ich zeznań zostały dopisane przez funkcjonariuszy policji i przez co nie polegają na prawdzie, były zweryfikowane m. in. przez przesłuchanie w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji A. L.i I. J.. Dodać tylko można, iż nawet szata graficzna obu protokołów przeczy twierdzeniu świadków o dopisaniu przez przesłuchujących funkcjonariuszy fragmentów zeznań niekorzystnych dla oskarżonego.

W zakresie oceny zeznań głównych świadków G. K.i R. P. nie występują jakiegokolwiek uchybienia, nieprawdziwie tu apelujący zaznacza, że świadkowie wielokrotnie podnosili inne fakty oraz często zasłaniaли się niepamięcią. Jakkolwiek istotnie świadek R. P. na rozprawie w dniu 29.08.2012r. w toku zeznań wskazywał na swą częściową niepamięć, m. in. co do tego, kiedy oskarżonemu założono kajdanki, to następnie podtrzymał swe zeznania składane uprzednio z k. 89-92 w których – zgodnie do zeznań świadka G. K., konsekwentnych w toku sprawy, zeznał, że kajdanki zostały założone oskarżonemu przed siedzibą komisariatu. Ta okoliczność pozostaje bez żadnego znaczenia dla prawidłowości ustaleń faktycznych wyroku, wszak przypisanych czynów oskarżony dopuścił się w początkowej fazie interwencji, co było powodem decyzji zatrzymania go i przewiezienia na komisariat.

Kwestia obrażeń ciała oskarżonego nie jest przedmiotem niniejszego postępowania, prowadzone w tym zakresie śledztwo Prokuratora Rejonowego w Świdnicy zostało zakończone prawomocnie postanowieniem z dnia 12.03.2013r. sygn. akt 3 Ds. 502/12 o umorzeniu śledztwa wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Z przytoczonych względów apelacja okazała się nieskuteczna.

Nieuwzględnienie zarzutów skierowanych przeciwko winie oskarżonego obliguje Sąd Odwoławczy do kontroli wymiaru kary. Skoro jednak Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe, w dolnych ustawowych granicach zagrożenia, a przy ich łączeniu zastosował pełną absorpcję, to nie występują uzasadnione podstawy do modyfikacji tego rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego, tym bardziej, że Sąd I instancji zastosował wobec oskarżonego probację na minimalny okres próby lat 2-ech. Tak więc wymiar kary spełnia wymogi art. 53 § 1 i 2 k.k., został też należycie uzasadniony w pisemnych motywach wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.